

В очікуванні інавгурації нового президента України поступово заспокоюються перед- і поствиборні пристрасті прихильників Пороха і Зе, що подекуди набули неабиякої гостроти, розділивши громадян у різних регіонах, спільнотах, групах, колективах і навіть у родинах та сім'ях на порохоботів і зеботів.{jcomments on}

Обидва фіналісти – Володимир Зеленський і Петро Порошенко – осмислюють те, що відбулося, і вочевидь, враховуючи отримані уроки, планують близьку і дальшу перспективу.

Про це думалось мені в суботу в Коломиї, куди журналістська доля дозволила завітати з давніми приятелями редакції Романом Лопушанським, колишнім депутатом Львівської обласної ради першого демократичного (Чорноволівського) скликання, і отцем Михайлом Нискогузом, парохом храму святого Йосафата з Червонограда (УГКЦ). Знімаючи відеоінтерв'ю з колишнім сотенним УПА легендарним Мирославом Симчичем (на псевдо Кривоніс), у його крихітному однокімнатному помешканні в панельній хрущівці на бульварі Лесі Українки (до якого ми дістались, здолавши чималі ями, гейби на полігоні, на чудовому отцевому німецькому авто), раз по раз подумки звертався таки до Петра Олексійовича. Бо Зеленський для мене поки що – темний коник, віртуальний голографічний образ, який легко стерти, натисканням кнопки погасивши комп'ютерний чи телеекран. Порошенко ж таки став «президентом усіх українців», особливо найвидатніших: 96-річний Мирослав Симчич має ЩО до нього промовити і розраховує, природно, на його увагу і повагу до себе. На ті увагу і повагу, які слід було виявити вже давно. Хоч би тоді, коли сам Симчич перебував у приміщенні Верховної ради 2014 року і слухав, як Президент Порошенко вносив ініціативу зробити свято Покрови святом Українського Війська. Або коли генерал Григорій Омельченко неодноразово наполягав

на конечній потребі «звершити справедливість» – офіційно нагородити народного Героя України Мирослава Симчича Золотою Зіркою Героя з рук Президента Порошенка. Або коли про це впоминався Дмитро Павличко, емоційно обіцяючи віддати СВОЮ Зірку Героя Симчичу (раз в Україні забракло золота). Або коли голова Парламенту Андрій Парубій, ений раз ставлячи на голосування проект звернення до Президента з проханням надати Симчичу Героя, і таки домігся 238 депутатських підписів. Або вже зовсім недавно, перед самими виборами, коли Петро Порошенко завітав до Червонограда і отець Михайло Нискогуз нагадав про заповітний президентський указ, який поклала, видно під сукно, чиясь дбайлива чиновницька рука...

Молода Українська держава, хоча і є парламентсько-президентською республікою, усе ж має певні «президентські традиції». Зокрема, нагородні. Досить згадати формат Ющенко – Бандера – Шухевич. Отож, Петро Порошенко, заявивши що не збирається покидати політичне життя, має ще кільканадцять «президентських днів» аби приєднатися до народної героїзації Симчича. Без огляду на те, що скажуть у Варшаві чи Тель-Авіві. Про Москву вже й не мовимо, – адже Мирослав Симчич «не радився» з Москвою, коли відправляв на суд Божий ката інгушів, чеченців, кримських татар і українців генерала Дергачова під Космачем... Певна річ, що у змозі Порошенка поклопотатися й про першокласну клініку для Симчича і його дружини Раїси, щоб максимально продовжити життя цих дорогих для всіх українців людей. Однією з перших оздоровлювальних крапельниць у тій клініці став би, безперечно, такий очікуваний президентський указ.

А молитву на uzдоровлення Мирослава Симчича отець Михайло Нискогуз прочитав у маленькій коломиїській дoмівці Народного Героя з особливим переживанням. Кажуть, що саме такі молитви найперше пробиваються до Небес.

Богдан BOBK. Світлина автора